

เรื่อง กฎหมาย PDPA ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องใกล้ตัวที่ทุกคนควรรู้

นายมนัสธนนท์ เอกโกวัฒณ์
วิทยาการชำนาญการ
ผู้เรียบเรียง

คำนำ

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานประเภทหนึ่งที่นานาประเทศให้ความสำคัญ โดยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ถือเป็นส่วนหนึ่งของการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว เนื่องจากความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นย่อมหมายถึงความรวมถึงความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย ความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร และความเป็นส่วนตัวในเคหสถาน ซึ่งการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นถือได้ว่าเป็นความส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลนั่นเอง โดยสิทธิดังกล่าว มีการรับรองไว้อย่างชัดเจนในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ ๑๒๓ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยก็ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองรับรองสิทธิความเป็นส่วนตัวไว้เช่นกัน ในสังคมยุคข้อมูลข่าวสารอย่างปัจจุบัน บรรดาความเป็นส่วนตัวทั้งหมดดังกล่าว ความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลเป็นเรื่องที่ประเทศส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว การรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นเรื่องที่สะดวกสบายมากขึ้น เมื่ออินเทอร์เน็ตได้เข้ามาเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันและเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทำให้แทบทุกกิจกรรมที่เกิดขึ้นล้วนแต่มีความเกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตทั้งสิ้น ส่งผลให้ธุรกิจและธุรกรรมต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นมากมาย ในแต่ละวันข้อมูลนับล้านถูกส่งผ่านเครือข่าย เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ อย่างไรก็ดีตามในทางกลับกันเมื่อข้อมูลต่าง ๆ สามารถเข้าถึงได้ง่าย จึงอาจมีการนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้โดยละเมิดต่อบุคคลอื่น โดยอาจทำให้เกิดความเสียหายหรือสูญหายของข้อมูล หรืออาจถูกนำข้อมูลไปใช้ในทางที่ผิด ไม่ว่าจะเป็นโดยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม เนื่องมาจากเทคโนโลยีก้าวหน้าขึ้น ช่องทางสื่อสารต่างๆ มีหลากหลายขึ้น ทำให้การละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลทำได้ง่ายขึ้น และหลายครั้งก็นำมาซึ่งความเดือดร้อนรำคาญหรือสร้างความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูล ตลอดจนสามารถส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศได้ด้วย จึงต้องมีกฎหมาย PDPA ว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ กลไก หรือมาตรการกำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่รวมถึงการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลขึ้น

ที่มา

สิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นหนึ่งในสิทธิมนุษยชน และเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่ได้รับการรับรองไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. ๑๙๔๘ (Universal Declaration of Human Right ๑๙๔๘) ว่าต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย แนวคิดในการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวได้เกิดขึ้นมานานและหลากหลาย แนวคิดหนึ่งที่ได้รับการยอมรับและมีการอ้างอิงถึงอย่างแพร่หลาย คือ แนวคิดของซามูเอล ดี. วอร์เรน (Samuel D. Warren) และหลุยส์ ดี. แบรินดิส (Louis D. Brandeis) ในปี ค.ศ. ๑๙๘๐ ที่ได้ให้ความหมายคำว่า Privacy ในรูปของวลีสั้น ๆ ว่า “สิทธิที่จะอยู่ตามลำพัง” หรือ “Right to be let alone” ถึงแม้ว่า “ความเป็นส่วนตัว” จะมีความหมายเป็นหลายประการ กล่าวคือ ความเป็นส่วนตัวในข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ความเป็นส่วนตัวในอาณาเขต หรือสถานที่ของตนเอง ความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย ความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร แต่ความเป็นส่วนตัวที่นานาประเทศต่างให้ความสำคัญอย่างมากในสังคมยุคใหม่ คือ “ความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคล” เนื่องจากพัฒนาการทางคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่ได้ส่งผลให้การติดต่อสื่อสาร การเผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ สามารถเคลื่อนย้ายและเชื่อมโยงกันได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่อีกต่อไป ทำให้การประมวลผล จัดเก็บ หรือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลสามารถทำได้โดยง่าย สะดวก และรวดเร็ว ในทางตรงกันข้ามจึงอาจมีการนำประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านี้ ไปใช้ในการละเมิดต่อบุคคลอื่นได้เช่นกัน เนื่องด้วยข้อมูลส่วนบุคคลนั้น บางส่วนสามารถนำไปใช้ในการหาประโยชน์ได้ ดังนั้น การจัดเก็บข้อมูลจึงจำเป็นต้องระมัดระวังในเรื่องความปลอดภัยในการจัดเก็บข้อมูล เพราะอาจมีผู้ที่ไม่ประสงค์ดีนำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นไปหาประโยชน์โดยมิชอบ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่คุกคามความเป็นส่วนตัวที่ยากแก่การหลีกเลี่ยงและป้องกัน จากผลกระทบที่เกิดขึ้นทำให้หลายประเทศทั่วโลกเกิดแนวคิดในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอย่างจริงจัง ซึ่งการให้ความคุ้มครองของแต่ละประเทศนั้น อาจมีรูปแบบที่แตกต่างกัน หรือวิธีการอื่น ๆ เพื่อป้องกันมิให้เกิดการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลหรือนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ในทางมิชอบ ดังนั้น ในหลายประเทศจึงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการตรากฎหมายหรือมีแนวทางเพื่อให้การคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวในข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นระดับองค์กรต่างประเทศหรือระดับรัฐก็ทำตามองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา หรือแม้แต่ประเทศไทยเองก็ตาม โดยมีเหตุผลสำคัญเพื่อวางหลักประกันในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานประการหนึ่ง และเพื่อสนับสนุนหรือส่งเสริมการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้น หากพิจารณาถึงพัฒนาทางความคิด ก็จะพบว่าได้เติบโต และก้าวหน้า จนได้รับการยอมรับและกลายเป็นหลักกฎหมายสากล ซึ่งใช้บังคับกันในระหว่างประเทศมานานแล้ว บทบัญญัติในกฎหมายระหว่างประเทศที่กล่าวถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่เป็นแม่บทหลักในทางระหว่างประเทศปัจจุบันนั้น อาจกล่าวได้ว่ามีที่มาจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ของสหประชาชาติที่ได้ประกาศไว้เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๘ ซึ่งได้กล่าวรับรองไว้ในมาตรา ๑๒๙ ว่า “มาตรา ๑๒ บุคคลใดจะถูกแทรกแซงโดยพลการในความเป็นส่วนตัว ในครอบครัว ในเคหสถาน หรือในการสื่อสาร หรือจะถูกลบลู่เกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายต่อการแทรกแซงสิทธิหรือการลบลู่ดังกล่าวนี้” สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในปณิญาสากลฉบับนี้มีความหมายกว้างขวางครอบคลุมถึงสิทธิอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นความเป็นส่วนตัวในข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ความเป็นส่วนตัวในอาณาเขตหรือสถานที่ของตนเอง ความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย ความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งความเป็นส่วนตัวเหล่านี้ได้กลายเป็นหลักการพื้นฐานที่ได้รับการยอมรับกันทั่วไป

ความเป็นมาในประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยความพยายามในการตรากฎหมายคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลมีมานานกว่า ๒๐ ปี ย้อนหลังกลับไปถึงแนวคิดของความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทยได้เริ่มปรากฏให้เห็นจากมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ได้เห็นชอบต่อนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ (ไอที ๒๐๐๐) ที่เสนอโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดลอม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อพัฒนาสังคมและเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางธุรกิจ อุตสาหกรรม และการค้าระหว่างประเทศ ในการก้าวเข้าสู่สังคมสารสนเทศ ซึ่งเป็นยุคเศรษฐกิจใหม่แห่งศตวรรษที่ ๒๑ โดยหนึ่งในมาตรการที่สำคัญคือ การปฏิรูปกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology Law) การพิจารณาถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในระบบกฎหมายไทยต้องเริ่มต้นจากการศึกษาวิเคราะห์จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเป็นหลัก ในฐานะที่เป็นกฎหมายสูงสุดที่มีความสำคัญในการรับรองและสร้างหลักประกันคุ้มครองไว้ ซึ่งสิทธิเสรีภาพของบุคคลต่าง ๆ ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเองก็ถือเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานประการหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภายใต้กรอบความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ได้คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่ให้ถูกละเมิดไว้ โดยแยกการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลออกมาอย่างชัดเจนจากการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งเป็นการบัญญัติขึ้นเพิ่มเติมจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อน ๆ ที่ยังไม่ได้มีการบัญญัติแยกการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลออกจากสิทธิเสรีภาพอื่น ๆ อย่างชัดเจน

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ (The Personal Data Protection Act B.E. ๒๕๖๒) ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ประกอบด้วย หมวด ๑ คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หมวด ๒ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หมวด ๓ สิทธิเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หมวด ๔ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หมวด ๕ การร้องเรียน หมวด ๖ ความรับผิดชอบ

แพ่ง และหมวด ๗ บทกำหนดโทษ รวมถึงบทเฉพาะกาล ที่บัญญัติเกี่ยวกับการจัดให้มี คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในวาระแรกเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เพื่อให้มีระยะเวลาการเตรียมความพร้อมในด้านการคุ้มครองข้อมูลของประเทศในภาพรวม

บุคคลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ

๑. เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล (Data Subject) ตามกฎหมายไม่ได้ให้คำนิยามไว้ แต่โดยหลักการทั่วไปแล้ว คือ บุคคลที่ข้อมูลสามารถระบุไปถึงได้

๒. ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (Data Controller) คือ บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมี อำนาจหน้าที่ตัดสินใจ เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เช่น หน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนโดยทั่วไปที่เก็บรวบรวม ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของ ประชาชนหรือลูกค้าที่มาใช้บริการ

๓. ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (Data Processor) คือ บุคคลหรือนิติบุคคล ซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามคำสั่งหรือในนาม ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการดังกล่าวไม่เป็นผู้ควบคุม ข้อมูลส่วนบุคคล เช่น บริการ cloud service เป็นต้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ นี้ใช้บังคับเกี่ยวกับ

- การเก็บ รวบรวม การใช้ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงสิทธิของเจ้าของ ข้อมูลส่วนบุคคล
- การร้องเรียน การให้อำนาจคณะกรรมการ ผู้เชี่ยวชาญออกคำสั่งคุ้มครองเจ้าของ ข้อมูลส่วนบุคคล การกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับการละเมิด/ฝ่าฝืนการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พระราชบัญญัตินี้กำกับดูแลโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

ขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย

- พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับการเก็บ รวบรวม ใช้เปิดเผยข้อมูลโดยผู้ควบคุมหรือ ผู้ประมวลผลในราชอาณาจักรแม้ว่าการเก็บ รวบรวม ใช้เปิดเผยนั้นจะเกิดขึ้นนอก ราชอาณาจักรก็ตาม
- ถ้าผู้ควบคุมข้อมูลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลอยู่นอกราชอาณาจักร เป็นนิติบุคคล/ บุคคลต่างชาติ พระราชบัญญัตินี้จะใช้กับข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในราชอาณาจักรเฉพาะเป็นการ เก็บ/ใช้/เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับการเสนอสินค้า/บริการให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ที่อยู่ในราชอาณาจักร ไม่ว่าจะมีการชำระเงินค่าสินค้า/บริการหรือไม่ก็ตาม และการเฝ้าติดตาม พฤติกรรมเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักร

สาระสำคัญจากพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ

หมวด ๒ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

เพื่อให้กฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามที่กำหนดเอาไว้ การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจำเป็นจะต้องมีการปฏิบัติตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

- เจ้าของข้อมูลให้ความยินยอมในการเก็บข้อมูล
- เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อจัดทำเอกสารประวัติศาสตร์

จดหมายเหตุ เพื่อการศึกษาวิจัยหรือสถิติ

- เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของบุคคล
- เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติตามสัญญา เช่น การที่ธนาคารเก็บรวบรวม ใช้

หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามวัตถุประสงค์ของสัญญาที่ยืม

- เป็นการจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการเพื่อประโยชน์สาธารณะของ

หน่วยงานรัฐ

- list text here เป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้

ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล เช่น บริษัทเอกชนติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อรักษาความปลอดภัย ซึ่งภาพถ่ายนั้นจะสามารถเก็บข้อมูลส่วนบุคคลในบริเวณดังกล่าวได้

- เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย

นอกจากรายละเอียดของข้อมูลส่วนบุคคลข้างต้นแล้ว การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลยังรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive Personal Data) เช่น เชื้อชาติ, ประวัติอาชญากรรม, ข้อมูลพันธุกรรม, พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น ซึ่งการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเหล่านั้นจำเป็นจะต้องมีการให้ความยินยอมที่ชัดเจนและเข้มงวดยิ่งกว่า เช่น ได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้ง (Explicit Consent) จากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล, เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของบุคคลซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่สามารถให้ความยินยอมได้ เป็นต้น

หมวด ๓ สิทธิเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

๑. สิทธิที่จะได้รับการแจ้งให้ทราบ ในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องแจ้งรายละเอียดในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยเจ้าของข้อมูลนั้นมีสิทธิที่จะทราบวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูล การนำไปใช้หรือการเผยแพร่ ข้อมูลที่จะมีการจัดเก็บ ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล รายละเอียดของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ไปจนถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นในกรณีที่ไม่ให้ข้อมูลนั้น

๒. สิทธิในการขอเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล การเข้าถึงและขอรับสำเนาข้อมูลส่วนบุคคลของตนเองจากผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล การเปิดเผยถึงการได้มา ซึ่งข้อมูลนั้น ๆ ในกรณีที่ไม่ว่าตนเองให้ความยินยอมหรือไม่ โดยที่การเข้าถึงข้อมูลจะต้องไม่ละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

๓. สิทธิในการได้รับและโอนถ่ายข้อมูล ในกรณีที่เจ้าของข้อมูลต้องการนำข้อมูลที่เคยให้ไว้กับผู้ควบคุมข้อมูลรายหนึ่งไปใช้กับผู้ควบคุมข้อมูลอีกรายหนึ่ง เจ้าของข้อมูลสามารถขอให้ทำการส่งหรือโอนข้อมูลดังกล่าว หรือส่งข้อมูลให้ผู้ควบคุมข้อมูลรายอื่นโดยตรงได้ โดยจะต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย สัญญา หรือละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น

๔. สิทธิในการคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นจะให้ความคุ้มครองรวมไปถึงกรณีที่เจ้าของข้อมูลต้องการคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเจ้าของข้อมูลนั้นสามารถคัดค้านเมื่อไหร่ก็ได้ หรือทำให้ข้อมูลนั้นๆ เป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลได้ ยกเว้นมีเหตุทางกฎหมายที่สำคัญเท่านั้น

๕. สิทธิในการขอให้ลบ หรือทำลายข้อมูลส่วนบุคคล กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลนำข้อมูลไปเผยแพร่ในที่สาธารณะหรือเข้าถึงได้ง่าย ผู้ควบคุมข้อมูลมีสิทธิขอให้ทำการลบทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้นๆ ไม่สามารถระบุตัวตนได้ โดยที่ผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการทั้งด้านเทคโนโลยีและค่าใช้จ่าย

๖. สิทธิในการเพิกถอนความยินยอม หากเจ้าของข้อมูลเคยให้ความยินยอมแล้ว แต่เกิดเปลี่ยนใจในภายหลัง เจ้าของข้อมูลสามารถยกเลิกความยินยอมเมื่อไหร่ก็ได้ โดยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นกำหนดไว้ว่าการยกเลิกจะต้องไม่ขัดต่อข้อจำกัดสิทธิในการถอนความยินยอมตามกฎหมาย

๗. สิทธิในการขอระงับการใช้ข้อมูล เจ้าของข้อมูลมีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลได้ ไม่ว่าจะเป็นการเพิกถอนความยินยอม ระงับการทำลายข้อมูล เป็นต้น

๘. สิทธิขอให้แก้ไขข้อมูล ตามกฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าของข้อมูลมีสิทธิที่จะขอแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลให้มีความถูกต้อง เป็นปัจจุบัน และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด โดยจะต้องไม่ขัดต่อหลักกฎหมาย

หมวด ๕ การร้องเรียน

ตามกฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไม่ว่าจะในทางใดก็ตาม เจ้าของข้อมูลสามารถร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำหน้าที่พิจารณาเรื่องร้องเรียนตามพระราชบัญญัตินี้ได้

หมวด ๖ ความรับผิดทางแพ่ง

สำหรับความรับผิดทางแพ่งนั้น ผู้กระทำการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลนั้น จะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้กับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อก็ตาม ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำการละเมิดชดเชยค่าสินไหมเพิ่มเติมทดแทนได้สองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริง

หมวด ๗ บทกำหนดโทษ

กฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมีการกำหนดโทษเอาไว้ในส่วนของโทษทางอาญาและโทษทางปกครองเอาไว้โดยชัดเจน

การขอความยินยอม

การขอความยินยอม ต้องขอโดยชัดแจ้งด้วยวิธีเป็นหนังสือหรือผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่โดยสภาพไม่อาจขอด้วยวิธีดังกล่าวได้

แบบการขอความยินยอม

- แจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวม ใช้ เปิดเผยข้อมูลฯ
- การขอความยินยอม ต้องแยกส่วนออกจากข้อความอื่นอย่างชัดเจน
- มีวิธีการที่เข้าถึงได้ง่าย
- ถ้อยคำและภาษาที่ใช้ต้องเข้าใจได้ง่าย ไม่ทำให้เจ้าของข้อมูลเข้าใจผิดใน

วัตถุประสงค์ของการขอความยินยอม

- การขอความยินยอม ต้องคำนึงถึง “อิสระของเจ้าของข้อมูลในการให้ความยินยอม” โดยต้องไม่มีเงื่อนไขบังคับให้ต้องยินยอม เพื่อเข้าถึงบริการหรือทำสัญญา

การขอลอนความยินยอม (เมื่อยินยอมแล้วประสงค์จะเพิกถอนการยินยอมให้ใช้หรือเปิดเผยข้อมูล)

- เจ้าของข้อมูลจะเพิกถอน/ยกเลิก การให้ความยินยอมในการใช้/เปิดเผยข้อมูลเมื่อใดก็ได้ (เว้นแต่มีข้อจำกัดสิทธิห้ามเพิกถอนตามกฎหมายหรือตามสัญญาที่ให้ประโยชน์แก่เจ้าของข้อมูลฯ)

- การเพิกถอนจะต้องง่าย/สะดวกเสมือนขั้นตอนในการให้ความยินยอม
- การเพิกถอนการยินยอม ไม่กระทบต่อการเก็บ/ใช้/เปิดเผยข้อมูล ซึ่งได้กระทำระหว่างที่ได้ให้ความยินยอมโดยชอบตามพระราชบัญญัตินี้

- กรณีที่การเพิกถอนความยินยอม จะเกิดผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูล ผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบถึงผลกระทบนั้น

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เยาว์ ผู้ไร้ความสามารถ และเสมือนไร้ความสามารถ

- กรณีข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้เยาว์ (อายุไม่ถึง ๒๐ ปีบริบูรณ์ หรือไม่มีฐานะเสมือนบรรลุนิติภาวะแล้ว) ผู้เยาว์จะสามารถให้ความยินยอมได้ด้วยตนเองก็ต่อเมื่อการยินยอมนั้นจะทำให้ได้สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดหรือพ้นจากหน้าที่อย่างหนึ่งอย่างใด (ม.๒๒ ปพพ.) หรือเป็นการให้ความยินยอมเกี่ยวกับการใช้/เปิดเผยข้อมูล ซึ่งต้องทำเองเฉพาะตัว (ม.๒๓ ปพพ.) หรือเป็นการให้ความยินยอมเกี่ยวกับการใช้/เปิดเผยข้อมูล ซึ่งสมแก่ฐานานุรูปและมีความจำเป็นในการดำรงชีพตามสมควร (ม.๒๔ ปพพ.)

- นอกจากการยินยอมตามการใช้สิทธิตามประมวลแพ่งฯ ข้างต้นแล้ว ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเจ้าของข้อมูลเป็นผู้เยาว์ จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้มีอำนาจปกครองที่มีอำนาจกระทำการแทนผู้เยาว์

- กรณีเจ้าของข้อมูลเป็นผู้ไร้ความสามารถหรือผู้เสมือนไร้ความสามารถ ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์แล้วแต่กรณี (กรณีการเพิกถอนการยินยอมก็ต้องให้อนุโลมดำเนินการเหมือนกรณีการขอความยินยอม)

ข้อยกเว้นการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ ไม่ใช่บังคับกับกรณี ดังต่อไปนี้

๑. การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัว
๒. การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ
๓. การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะ เพื่อกิจการสื่อมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรม
๔. การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามหน้าที่และอำนาจของสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา รัฐสภา หรือคณะกรรมการการ
๕. การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี
๖. การดำเนินการกับข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต

หลักการการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องมีการดำเนินการ ดังนี้

๑. เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องให้ความยินยอม
๒. ต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
๓. Consent ต้องแยกออกจากส่วนอื่นชัดเจน
๔. มีแบบหรือข้อความที่อ่านแล้วเข้าใจได้ง่ายและต้องไม่เป็นการหลอกลวง
๕. เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจะถอนความยินยอมเมื่อใดก็ได้

การแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ควบคุมข้อมูลฯ จะต้องแจ้งรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่เจ้าของข้อมูลทราบก่อน หรือขณะเก็บรวบรวมข้อมูล ไม่ว่าจะต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือไม่ก็ตาม รายละเอียดดังนี้ (เว้นแต่เจ้าของข้อมูลจะได้ทราบถึงรายละเอียดนี้อยู่แล้ว)

- วัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำไปใช้ หรือเปิดเผย
- แจ้งให้ทราบในกรณีที่เจ้าของข้อมูลฯ ต้องให้ข้อมูลเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายหรือตามสัญญาหรือเพื่อเข้าทำสัญญา

- ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกรณีที่เจ้าของข้อมูลไม่ให้เก็บหรือใช้หรือเปิดเผยข้อมูล (ต้องไม่เป็นเงื่อนไขบังคับในการให้บริการ)
- เนื้อหา/ประเภทข้อมูลส่วนบุคคลที่จะเก็บรวบรวม
- ระยะเวลาในการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคล
- การเปิดเผยข้อมูลต่อบุคคลภายนอก (หน่วยงาน/บุคคลใดบ้าง)
- ข้อมูลการติดต่อ สถานที่ติดต่อ วิธีการติดต่อ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และเจ้าหน้าที่คุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ควบคุมข้อมูลฯ
- แจ้งสิทธิของเจ้าของข้อมูลฯ ตามพระราชบัญญัตินี้ (สิทธิถอนการยินยอม, ขอเข้าถึงและสำเนาข้อมูลของตน, ขอรับข้อมูลของตน, คัดค้านการเก็บ/ใช้/เปิดเผยข้อมูลของตน, ขอให้ลบหรือทำลายข้อมูลของตน, ขอให้ระงับการใช้ข้อมูลของตน, ร้องเรียนผู้ควบคุมข้อมูลที่ไม่ปฏิบัติตามคำร้องขอ, ร้องเรียนผู้ควบคุมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้)

การเก็บข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งข้อมูลอื่น มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ ห้ามไม่ให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่จากเจ้าของข้อมูลฯ โดยตรง

ข้อยกเว้น ผู้ควบคุมข้อมูลฯ อาจเก็บข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งอื่นนอกจากตัวเจ้าของข้อมูลได้ ในกรณีที่ได้แจ้งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลแล้วว่า ตนได้เก็บข้อมูลส่วนบุคคลจากแหล่งอื่น (ต้องแจ้งภายใน ๓๐ วันนับแต่วันเก็บรวบรวมและต้องได้รับความยินยอม) และเป็นการเก็บข้อมูลที่ได้รับยกเว้น ไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (เหตุยกเว้น ๖ ประการ) หรือมาตรา ๒๖ (เหตุยกเว้น Sensitive data)

Sensitive Data (ข้อมูลส่วนบุคคลเชิงลึก) มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ ผู้ควบคุมข้อมูลฯ จะต้อง “ขอความยินยอมโดยชัดแจ้ง” จากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หากจะทำการเก็บรวบรวม ใช้ เปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

- เชื้อชาติ/เผ่าพันธุ์
- ความคิดเห็นทางการเมือง
- ความเชื่อในลัทธิ/ศาสนา/ปรัชญา
- พฤติกรรมทางเพศ
- ประวัติอาชญากรรม (ต้องกระทำภายใต้การควบคุมของหน่วยงานรัฐที่มีอำนาจ)
- ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ
- ข้อมูลสภาพแรงงาน
- ข้อมูลพันธุกรรม/ชีวภาพ (เกิดจากการใช้เทคโนโลยียืนยันตัวบุคคลจากลักษณะเด่นทางกายภาพหรือพฤติกรรม เช่น ลายนิ้วมือ ม่านตา จำลองใบหน้า เป็นต้น)
- ข้อมูลอื่นใดในทำนองเดียวกันกับข้างต้น

ข้อยกเว้น (มาตรา ๒๖) ผู้ควบคุมข้อมูลฯ อาจไม่ต้องขอความยินยอม ถ้าการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นดำเนินการเพื่อ

๑. เพื่อป้องกันระงับอันตรายต่อชีวิตร่างกายสุขภาพของบุคคล ซึ่งเจ้าของข้อมูลไม่สามารถให้ความยินยอมได้

๒. เป็นการดำเนินกิจกรรมโดยชอบด้วยกฎหมาย (ที่มีความคุ้มครองที่เหมาะสม) ของมูลนิธิ สมาคม สหภาพ แรงงาน องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการเมืองศาสนา ปรัชญา ให้แก่สมาชิก/ผู้เคยเป็นสมาชิก/ ผู้ที่ติดต่ออย่างสม่ำเสมอโดยไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นออกไปภายนอกองค์กร

๓. ข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะภายใต้การยินยอมโดยชัดแจ้งของเจ้าของข้อมูล

๔. เป็นการจำเป็นเพื่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือเป็นการปฏิบัติตาม หรือใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือยกขึ้นเพื่อต่อสู้สิทธิเรียกร้อง

๕. เป็นการจำเป็นเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายในวัตถุประสงค์เกี่ยวกับ

- การแพทย์และสุขภาพ ได้แก่ เวชศาสตร์ป้องกัน/อาชีวเวชศาสตร์ (การรักษาโรคโดยใช้ยา) ประเมินความสามารถในการทำงานของลูกจ้าง, วินิจฉัยโรคทางการแพทย์, ให้บริการด้านสุขภาพ/สังคม, การรักษาทางการแพทย์, การจัดการด้านสุขภาพ, ระบบการให้บริการสังคมสงเคราะห์ รวมถึงเป็นการปฏิบัติตามสัญญาระหว่างเจ้าของข้อมูลฯ กับผู้ประกอบการวิชาชีพทางการแพทย์

- สาธารณสุขของสาธารณะ ได้แก่ การป้องกันโรคติดต่ออันตราย/โรคระบาด, การควบคุมมาตรฐาน/คุณภาพยา เวชภัณฑ์ เครื่องมือแพทย์ ซึ่งจะต้องมีมาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองสิทธิรวมถึงการรักษาความลับของเจ้าของข้อมูลฯ ตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพ

- การคุ้มครองแรงงาน ประกันสังคม หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ สวัสดิการรักษายาบาลของผู้มีสิทธิ การคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลเป็นเรื่องจำเป็นและเพื่อประโยชน์ของเจ้าของข้อมูล

- การศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สถิติ หรือประโยชน์สาธารณะอื่น โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและมีมาตรการคุ้มครองสิทธิเจ้าของข้อมูลที่เหมาะสม (คณะกรรมการฯ ประกาศกำหนด)

- ประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ

การส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ ๑. กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลฯ จำเป็นจะต้องส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ ผู้ควบคุมข้อมูลจะต้องมั่นใจว่าประเทศที่รับข้อมูลนั้นจะต้องมีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอ (คณะกรรมการฯ จะเป็นผู้ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การ

ส่งข้อมูลไปยังต่างประเทศ กรณีมีประเด็นเกี่ยวกับมาตรฐานของประเทศ/องค์กรผู้รับข้อมูล
ปลายทางให้ส่งเรื่องต่อคณะกรรมการฯ เพื่อวินิจฉัย)

๒. กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลฯ หรือผู้ประมวลผลข้อมูลฯ ในราชอาณาจักร
กำหนดนโยบายที่จะต้องส่ง/โอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังผู้ควบคุมข้อมูล/ผู้ประมวลผลข้อมูลฯ ใน
ต่างประเทศและเป็นธุรกิจในเครือเดียวกันเพื่อประกอบกิจการร่วมกัน นโยบายดังกล่าวจะต้อง
ได้รับการตรวจสอบและรับรองจากสำนักงานคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ก็สามารถดำเนินการได้
โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงมาตรฐานด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอของประเทศนั้น ๆ
ทั้งนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลฯ หรือผู้ประมวลผลข้อมูลฯ ต้องจัดให้มีมาตรการคุ้มครองที่เหมาะสม
สามารถบังคับตามสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้ และมีมาตรการเยียวยาทางกฎหมายที่มี
ประสิทธิภาพ (ตามที่คณะกรรมการกำหนด)

ข้อยกเว้น การส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศหรือองค์กรระหว่าง
ประเทศตามหลักการ ข้อ ๑. อาจไม่จำเป็นต้องพิจารณามาตรฐานที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้ หาก
ว่าการส่งหรือโอนข้อมูลนั้นเป็นการดำเนินการเพื่อ

๑. ปฏิบัติตามกฎหมาย
๒. ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลฯ ซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลฯ ได้แจ้งให้
ทราบถึงควมมีมาตรฐานที่ไม่เพียงพอของประเทศหรือองค์กรฯ ปลายทางแก่เจ้าของข้อมูลแล้ว
๓. เป็นการจำเป็นเพื่อปฏิบัติตามสัญญา ซึ่งเจ้าของข้อมูลเป็นคู่สัญญาน
หรือเพื่อใช้ในการดำเนินการตามคำขอของเจ้าของข้อมูลก่อนทำสัญญานั้น
๔. เป็นการทำตามสัญญาระหว่างผู้ควบคุมข้อมูลกับผู้อื่นเพื่อประโยชน์
ของเจ้าของข้อมูลฯ เอง
๕. เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของ
เจ้าของข้อมูลฯ หรือผู้อื่น เมื่อเจ้าของข้อมูลฯ ไม่สามารถให้ความยินยอมในขณะนั้นได้
๖. เพื่อดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ

สิทธิในการเข้าถึงและขอสำเนาข้อมูล มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ ๑. เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิที่จะเข้าถึง (ขอดู) และขอรับสำเนาข้อมูลส่วน
บุคคลของตนที่ผู้ควบคุมข้อมูลฯ รับผิดชอบอยู่

๒. เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิขอให้เปิดเผยถึงการได้มา ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลที่
ตนไม่ได้ให้ความยินยอม

๓. ผู้ควบคุมข้อมูลต้องดำเนินการตามคำขอภายใน ๓๐ วัน นับแต่ได้รับ
การร้องขอ

ข้อยกเว้น ผู้ควบคุมข้อมูลจะปฏิเสธการร้องขอตามสิทธินี้ได้เฉพาะกรณีที่

๑. เป็นการปฏิเสธตามกฎหมาย หรือเป็นการปฏิเสธตามคำสั่งศาล และ

๒. การเข้าถึง/การขอสำเนาข้อมูลนั้น จะส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น วิธีการปฏิเสธ เมื่อผู้ควบคุมปฏิเสธสิทธินี้ผู้ควบคุมจะต้องบันทึกการปฏิเสธ พร้อมระบุเหตุผลไว้ในรายการที่เจ้าของข้อมูลหรือสำนักงานสามารถตรวจสอบได้

สิทธิในการขอรับข้อมูลและขอให้ส่งต่อ/โอนข้อมูล มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ ๑. เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิขอรับข้อมูลของตนจากผู้ควบคุมได้ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลฯ จัดให้ข้อมูลนั้นอยู่ในรูปแบบที่อ่าน/ใช้งานทั่วไปและเปิดเผยได้อัตโนมัติด้วยเครื่องมือหรืออุปกรณ์

๒. เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ส่งหรือโอนข้อมูลของตนในรูปแบบอัตโนมัติข้างต้น ไปยังผู้ควบคุมข้อมูลฯ รายอื่น เมื่อกระทำได้ด้วยวิธีการอัตโนมัติ

๓. เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิขอรับข้อมูลส่วนบุคคลของตน ที่ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ส่งหรือโอนข้อมูลไปยังผู้ควบคุมข้อมูลฯ รายอื่นโดยตรง เว้นแต่โดยสภาพทางเทคนิคไม่สามารถทำได้

ข้อยกเว้น การใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลฯ ในการขอรับข้อมูลฯ หรือขอให้ส่ง/โอนข้อมูลไปยังผู้ควบคุมข้อมูลอื่นฯ นี้ไม่สามารถใช้ได้หากว่า

๑. เป็นการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ควบคุมข้อมูลฯ ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย หรือ

๒. การใช้สิทธิของเจ้าของข้อมูลฯ เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น วิธีการปฏิเสธ เมื่อผู้ควบคุมปฏิเสธสิทธินี้ผู้ควบคุมจะต้องบันทึกการปฏิเสธ พร้อมระบุเหตุผลไว้ในรายการที่เจ้าของข้อมูลหรือสำนักงานสามารถตรวจสอบได้

สิทธิในการคัดค้านการเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผยข้อมูลของตน มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล มีสิทธิที่จะคัดค้านไม่ให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของตน เมื่อใดก็ได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

๑. กรณีเป็นการเก็บรวบรวมได้โดยอาศัยเหตุไม่ต้องขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (๔) หรือ (๕) (ข้อยกเว้นด้วยเหตุการปฏิบัติเพื่อประโยชน์สาธารณะ กับเพื่อประโยชน์ของผู้ควบคุมข้อมูลฯ เอง)

๒. กรณีที่เป็นการเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย เพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการตลาดโดยตรง

๓. กรณีที่เป็นการเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สถิติ การปฏิบัติเมื่อถูกคัดค้าน เมื่อเจ้าของข้อมูลฯ ใช้สิทธินี้และผู้ควบคุมข้อมูลฯ ไม่มีเหตุอันจะปฏิเสธได้ ผู้ควบคุมข้อมูลฯ จะต้องดำเนินการแยกส่วนข้อมูลที่เก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผยออกจากข้อมูลอื่นอย่างชัดเจนในทันทีที่เจ้าของข้อมูลฯ ได้แจ้งการคัดค้านให้ทราบ

ข้อยกเว้น ผู้ควบคุมข้อมูลฯ สามารถปฏิเสธการใช้สิทธิคัดค้านนี้ได้หากว่า

๑. การเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย โดยไม่ขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (๔) หรือ (๕) นั้น อาศัยเหตุอันชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งสำคัญกว่าสิทธิของเจ้าของข้อมูลฯ
๒. การเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย โดยไม่ขอความยินยอมตามมาตรา ๒๔ (๔) หรือ (๕) นั้น ดำเนินการเพื่อก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย ปฏิบัติตามหรือเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย
๓. การเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สถิตินั้นเป็นการจำเป็นเพื่อดำเนินการอันเป็นประโยชน์สาธารณะของผู้ควบคุมข้อมูลฯ

สิทธิในการขอให้ลบ/ทำลายหรือทำให้ข้อมูลนั้นไม่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล มีหลักการและข้อยกเว้นอย่างไร

หลักการ เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

๑. ดำเนินการลบ ทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้นไม่สามารถระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลได้ หากว่าข้อมูลส่วนบุคคลนั้นหมดความจำเป็นในการเก็บรักษาตามวัตถุประสงค์ที่เคยได้แจ้งไว้
๒. ดำเนินการลบ ทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้น เมื่อเจ้าของข้อมูลถอนความยินยอมในการเก็บรวบรวม /ใช้ /เปิดเผย และผู้ควบคุมข้อมูลฯ ไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเก็บรวบรวม /ใช้ /เปิดเผยข้อมูลนั้นอีกต่อไป
๓. ดำเนินการลบ ทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้น เมื่อเจ้าของข้อมูลใช้สิทธิคัดค้านการเก็บรวบรวม/ ใช้ /เปิดเผยข้อมูลนั้น และผู้ควบคุมข้อมูลฯ ไม่สามารถปฏิเสธคำคัดค้านนั้นได้
๔. ดำเนินการลบ ทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้น เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลได้ถูกเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อยกเว้น/ สิทธิในการขอให้ลบ ทำลาย หรือทำให้ข้อมูลนั้น ไม่สามารถระบุตัวตนนั้นจะใช้ไม่ได้ในกรณีที่

๑. ผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลไว้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น
๒. ผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลไว้ เพื่อวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๔ (๑) หรือ (๔) (ข้อยกเว้นการขอความยินยอมด้วยเหตุ เพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการทำเอกสารประวัติศาสตร์ ศึกษาวิจัยสถิติ หรือการปฏิบัติเพื่อประโยชน์สาธารณะ)
๓. ผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลไว้ เพื่อวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒๖ (๕) (ก) หรือ (ข) (การแพทย์และสุขภาพ หรือสาธารณสุขของสาธารณะ)

๔. ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลไว้เพื่อก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย ปฏิบัติตามหรือเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย

การปฏิบัติเมื่อถูกใช้สิทธิ

๑. หากข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะและผู้ควบคุมข้อมูลฯ จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการทั้งทางเทคนิคและค่าใช้จ่ายในการที่จะลบ/ทำลาย/ทำให้ข้อมูลนั้น ไม่สามารถระบุตัวตนได้โดยแจ้งผู้ควบคุมข้อมูลฯ อื่นๆ เพื่อให้ได้รับคำตอบในการดำเนินการตามคำขอ

๒. หากผู้ควบคุมไม่ดำเนินการตามคำขอ โดยไม่มีเหตุปฏิเสธได้ตามกฎหมาย เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการได้

สิทธิในการขอให้ระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล มีหลักการและปฏิบัติอย่างไร

หลักการ เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิที่จะขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ระงับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลได้ในกรณีต่อไปนี้

๑. กรณีที่อยู่ระหว่างการตรวจสอบ เมื่อเจ้าของข้อมูลขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการให้ข้อมูลนั้นถูกต้องเป็นปัจจุบัน สมบูรณ์ และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด และผู้ควบคุมไม่ดำเนินการ ทำให้เจ้าของข้อมูลร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ

๒. เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นข้อมูลที่ต้องลบ ทำลาย เนื่องจากผู้ควบคุมข้อมูลฯ เก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผย โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เจ้าของข้อมูลฯ ขอให้ระงับการใช้แทน

๓. เมื่อข้อมูลส่วนบุคคลนั้น หมดความจำเป็นในการเก็บรักษาตามวัตถุประสงค์แต่เจ้าของข้อมูลฯ จำเป็นต้องขอให้เก็บรักษาไว้ เพื่อใช้ในการก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย ปฏิบัติตามหรือเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย หรือการยกขึ้นต่อสู้สิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย

๔. เมื่อผู้ควบคุมข้อมูลฯ อยู่ระหว่างการตรวจสอบข้อพิพาท กรณีปฏิเสธคำคัดค้านของเจ้าของข้อมูลฯ ตามมาตรา ๓๒ (คัดค้านในการเก็บรวบรวม/ใช้/เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล)

การปฏิบัติเมื่อใช้สิทธิและถูกปฏิเสธ

หากผู้ควบคุมข้อมูลฯ ไม่ดำเนินการตามคำขอ โดยไม่มีเหตุปฏิเสธได้ตามกฎหมาย เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการได้ (คณะกรรมการอาจกำหนดหลักเกณฑ์ในการระงับการใช้ข้อมูลฯ)

สิทธิในการขอให้ดำเนินการให้ข้อมูลถูกต้องและเป็นปัจจุบัน มีหลักการและปฏิบัติอย่างไร

หลักการ เจ้าของข้อมูลฯ ใช้สิทธิร้องขอให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ต้องดำเนินการให้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น “ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน สมบูรณ์ และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด” ได้

การปฏิบัติเมื่อใช้สิทธิและถูกปฏิเสธ

๑. หากผู้ควบคุมข้อมูลฯ ไม่ดำเนินการจะต้องบันทึกคำร้องขอของเจ้าของข้อมูลฯ พร้อมระบุเหตุผลไว้ในรายการที่เจ้าของข้อมูลหรือสำนักงาน สามารถตรวจสอบได้

๒. หากผู้ควบคุมไม่ดำเนินการตามคำขอ เจ้าของข้อมูลฯ มีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการผู้พิทักษ์ฯ เพื่อสั่งให้ผู้ควบคุมข้อมูลฯ ดำเนินการได้

เรื่อง กฎหมาย PDPA ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เรื่องใกล้ตัวที่ทุกคนควรรู้ ตอนที่ ๒

กฎหมาย PDPA

PDPA ย่อมาจาก **Personal Data Protection Act B.E. ๒๕๖๒ (๒๐๑๙)** เป็นกฎหมายว่าด้วยการให้สิทธิกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล สร้างมาตรฐานการรักษาข้อมูลส่วนบุคคลให้ปลอดภัย และนำไปใช้ให้ถูกต้องวัตถุประสงค์ตามคำยินยอมที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลอนุญาต โดยกฎหมาย PDPA Thailand (พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล) ได้ประกาศไว้ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒ และปัจจุบันได้ถูกเลื่อนให้มีผลบังคับใช้ในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๕ บัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไม่ให้ถูกล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้โดยไม่ได้รับความยินยอม นำข้อมูลไปแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ นำข้อมูลไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่มีขอบด้วยกฎหมาย รวมถึงเพื่อให้มีการเก็บรวบรวม ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและถูกต้องตามกฎหมายข้อมูลส่วนบุคคล

PDPA มีความเป็นมาอย่างไร

กฎหมาย PDPA เรียกได้ว่าถอดแบบมาจากกฎหมายต้นแบบอย่างกฎหมาย GDPR (General Data Protection Regulation) ซึ่งเป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสหภาพยุโรป วัตถุประสงค์ของการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลของกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับ ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ไม่ประสงค์ดี ทำการแฮ็กข้อมูลหรือละเมิดความเป็นส่วนตัวเพื่อข่มขู่หวังผลประโยชน์จากทั้งจากตัวเจ้าของข้อมูลเองหรือจากบุคคลที่ดูแลข้อมูล

ประเภทของกฎหมาย PDPA

แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปและข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหว

๑. ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องเก็บเท่าที่จำเป็น ห้ามมิให้หน่วยงานเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เว้นแต่วัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลเข้า

ข้อยกเว้นที่ไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

๑. เพื่อจัดทำเอกสารประวัติศาสตร์หรือจดหมายเหตุเพื่อประโยชน์สาธารณะ / การศึกษาวิจัย / สถิติ หรือฐานจดหมายเหตุ / วิจัย / สถิติ (Scientific or Research)

๒. เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของบุคคล หรือฐานประโยชน์สำคัญต่อชีวิต เป็นกรณีที่จำเป็นต่อการปกป้องผลประโยชน์สำคัญของเจ้าของ ข้อมูลส่วนบุคคลหรือบุคคลอื่น และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่อยู่ในสภาพที่จะให้ความยินยอมได้ เช่น แพทย์ขอใช้ประวัติการรักษาของเจ้าของข้อมูลจากโรงพยาบาล เพื่อทำการรักษาเจ้าของข้อมูลซึ่งเป็นผู้ป่วย สาธารณสุขจังหวัดขอเก็บข้อมูลการติดเชื้อของประชาชนในพื้นที่เพื่อเฝ้าระวังป้องกันโรคระบาด เป็นต้น

๓. เพื่อปฏิบัติตามสัญญา หรือฐานสัญญา ซึ่งเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นคู่สัญญาหรือเพื่อใช้ในการดำเนินการตามคำขอของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อนเข้าทำสัญญานั้น เช่น สัญญากู้ยืม สัญญาจ้างแรงงาน การทำสัญญาตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้าง และการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ และกฎหมายหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง การขอสินเชื่อ การขอสมัครสมาชิก เป็นต้น ซึ่งหากไม่มีข้อมูลดังกล่าวจะไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาระหว่างกันได้ ฐานสัญญานี้ใช้บังคับกับข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปเท่านั้น ไม่นำมาใช้กับข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหว

๔. เพื่อดำเนินภารกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะ / เพื่อปฏิบัติตามภารกิจของรัฐ หรือฐานภารกิจของรัฐ เป็นกรณีที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการกิจเพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือการใช้อำนาจอรัฐเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานราชการต่าง ๆ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน รวมถึงหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ เช่น การเก็บภาษี เป็นต้น

๕. เพื่อประโยชน์อันชอบธรรม หรือฐานเพื่อประโยชน์อันชอบธรรม เป็นกรณีที่หน่วยงานเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ของตน โดยที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลสามารถคาดหมายได้อย่างสมเหตุสมผลว่าอาจมีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเช่นนั้น ทั้งการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวมีผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเพียงเล็กน้อย เช่น การติดตั้ง CCTV ในหน่วยงาน การแลกบัตรเข้าออกอาคาร การถ่ายภาพกิจกรรม CSR เพื่อประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์องค์กร การส่งจดหมายข่าวให้สมาชิก ทำกิจกรรมส่งเสริมการขาย และมีการแจ้งรางวัลเมื่อมีผู้ได้รางวัลจึงต้องสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น

๖. เพื่อปฏิบัติตามกฎหมาย หรือฐานการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย กล่าวคือ มีกฎหมายอื่นบัญญัติไว้ ซึ่งต้องปฏิบัติตาม โดยต้องระบุได้อย่างชัดเจนว่าปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายใด หรือคำสั่งของหน่วยงานของรัฐใด เช่น การยื่นหรือนำส่งข้อมูลแก่สรรพากร ตามประมวลรัษฎากร หรือการยื่นหรือนำส่งข้อมูลส่วนบุคคลของลูกจ้างแก่สำนักงานประกันสังคมตามกฎหมายประกันสังคม การทำทะเบียนลูกจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ การทำทะเบียนสมาชิกตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ การให้

ข้อมูลกับหน่วยงานหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย (เช่น พนักงานสอบสวน พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ เป็นต้น) กระบวนการซื้อหรือจ้างตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

ทั้งนี้ จะต้องพิจารณาว่าวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเข้าข่ายกเว้นข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อหรือไม่ หากพิจารณาแล้วไม่เข้าข่ายกเว้นใด ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือหน่วยงานจะต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล จะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยโดยสมัครใจ และเจ้าของข้อมูลจะต้องให้ความยินยอมโดยชัดแจ้ง เป็นหนังสือ หรือทำโดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยเจ้าของข้อมูลมีสิทธิปฏิเสธให้ข้อมูลและมีสิทธิถอนความยินยอมเมื่อใดก็ได้

๒. ข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหว

เป็นข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนสูง ต้องได้รับความคุ้มครองมากกว่าปกติ และต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ ซึ่งหากถูกนำไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตอาจทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติ อาจเป็นอันตรายต่อเจ้าของข้อมูล หรืออาจได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม สำหรับข้อมูลส่วนบุคคลอ่อนไหวซึ่งเป็นข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนสูง จะต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทุกครั้ง และจะต้องไม่ใช่หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ที่แจ้งไว้ตั้งแต่แรก

แต่มีข้อยกเว้นที่ไม่ต้องขอความยินยอม ได้แก่

๑. เพื่อป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในกรณีที่ไม่อาจขอความยินยอมได้ เช่น กรณีที่เจ้าของข้อมูลเกิดอุบัติเหตุไม่รู้สีกตัว เจ้าหน้าที่กู้ภัยสามารถขอข้อมูลสุขภาพกับญาติได้ เป็นต้น

๒. เพื่อการดำเนินกิจกรรมโดยชอบด้วยกฎหมายของมูลนิธิ สมาคม หรือองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร เช่น การปฏิบัติภารกิจของมูลนิธิปอเต็กตึ๊ง เป็นต้น

๓. เป็นข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะด้วยความยินยอมชัดแจ้งของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ข้อมูลที่ปรากฏบนเฟซบุ๊ก ซึ่งเจ้าของข้อมูลเป็นผู้ใส่ข้อมูลไว้ด้วยตนเอง เป็นต้น

๔. เป็นการจำเป็นเพื่อก่อตั้งสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย เช่น การฟ้องร้องดำเนินคดีกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น

๕. เป็นการจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับ

- เวชศาสตร์ป้องกันหรืออาชีวเวชศาสตร์ การประเมินความสามารถในการทำงานของลูกจ้าง (ใบลาป่วย) การวินิจฉัยโรคของแพทย์ การให้บริการด้านสุขภาพ สังคม หรือสังคมสงเคราะห์

- ประโยชน์ด้านสาธารณสุข ป้องกันโรคติดต่อหรือโรคระบาด
- การคุ้มครองแรงงาน (ใบรับรองแพทย์กรณีลาป่วยเกิน ๓ วันขึ้นไป)

การประกันสังคม สวัสดิการเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามกฎหมาย การคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เป็นต้น

- การวิจัยวิทยาศาสตร์ประวัติศาสตร์ สถิติ
- ประโยชน์สาธารณะที่สำคัญ

ความสำคัญของ PDPA พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ความสำคัญของ PDPA คือ การทำให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิในข้อมูลส่วนตัวที่ถูกจัดเก็บไปแล้ว หรือกำลังจะถูกจัดเก็บมากขึ้น เพื่อสร้างความปลอดภัยและเป็นส่วนตัวให้แก่เจ้าของข้อมูล โดยมีสิทธิที่สำคัญคือ สิทธิการรับทราบและยินยอมการเก็บข้อมูลส่วนตัว และสิทธิในการขอเข้าถึงข้อมูลส่วนตัว คัดค้านและเพิกถอนการเก็บและนำข้อมูลไปใช้ และสิทธิขอให้ลบหรือทำลายข้อมูลส่วนตัว

สิทธิที่เพิ่มขึ้นของเจ้าของข้อมูล ทำให้ผู้ประกอบการขององค์กรและบริษัทต่าง ๆ ต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการเก็บรวบรวมและนำข้อมูลส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลไม่ว่าจะเป็นลูกค้า พนักงานในองค์กร หรือบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามหลักปฏิบัติของ PDPA พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หากไม่ดำเนินการตามหลักของ PDPA ต้องรับโทษร้ายแรงทั้งทางแพ่ง อาญา และปกครอง

อะไรก็ตามที่สามารถระบุตัวตนของลูกค้าหรือผู้บริโภคได้ ข้อมูลเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ทุกธุรกิจหรือผู้ประกอบการนักธุรกิจต่าง ๆ มีความชื่นชอบ และพากันคิดกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อที่จะได้นำข้อมูลของลูกค้ามา เพราะธุรกิจสามารถนำข้อมูลของลูกค้าแต่ละคนที่พอนำมารวม ๆ กันแล้ว ก็กลายเป็นข้อมูลขนาดใหญ่นำไปวางแผนคิดกลยุทธ์ทำการตลาด เพื่อให้สามารถขายสินค้าหรือบริการให้กับผู้บริโภคได้โดยตรงผ่านโทรศัพท์มือถือหรือโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ดังนั้น พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จึงเกิดมาเพื่อช่วยคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของผู้บริโภคทุกคนโดยเฉพาะ ถึงแม้ว่าจะมีการพูดถึงกิจกรรมการเก็บข้อมูลในออนไลน์เป็นส่วนใหญ่ แต่กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่ครอบคลุมทุกกิจกรรมที่มีการเก็บข้อมูลหรือการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนทั้งแบบออนไลน์และออฟไลน์

ตัวอย่างเช่น

หากกำลังเดินทางโดยรถไฟฟ้าแล้วสายตาก็มองไปเห็นคน ๆ หนึ่งที่แอบปึงมานาน จึงแอบถ่ายรูปคน ๆ นั้น แล้วส่งต่อให้กับเพื่อน นี่ก็ถือว่าเข้าข่ายผิดพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเหมือนกัน เพราะการแอบถ่ายรูปคนอื่นโดยที่เจ้าตัวไม่ได้รับความยินยอม แถมยังส่งต่อให้กับผู้อื่นอีก ถ้าหากว่าเพื่อนของเราถ่ายรูปคนนั้นไปใช้ในทางที่ไม่ดี ก็อาจสร้างความเสียหายให้กับบุคคลนั้นได้ ซึ่งในกรณีนี้อาจเห็นได้บ่อยครั้งบนโลกโซเชียลมีเดีย ทำให้เป็นประเด็นเดือดร้อนกันมากมาย

หรืออีกหนึ่งกรณี การถ่ายสำเนาบัตรประชาชน, สำเนาทะเบียนบ้าน, สำเนาสมุดบัญชีธนาคาร เพื่อไปสมัครสมาชิกหรือองค์กรใดสักแห่งหนึ่ง แต่หลังจากที่พวกเขาำข้อมูลของเราไปใช้แล้ว เกิดอะไรขึ้นกับสำเนาแผ่นนั้นบ้าง บางองค์กรก็อาจเอาไปทำลาย แต่กลับกันบางองค์กรก็นำไปซิงกิโยตขายต่อ เช่น เวลาที่เราซื้อกล้วยทอด เราก็อาจเคยเห็นเอกสารสำคัญพวกนั้นตามถุงกล้วยทอดบ้าง นั่นแหละก็เป็นการนำข้อมูลส่วนบุคคลของเราไปใช้หรือนำไปให้คนอื่นเหมือนกัน เมื่อคนอื่นมาดูข้อมูลของเรา เขาก็อาจนำไปใช้ในทางที่ไม่ดีก็ได้ ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงไม่ได้อยู่เฉพาะแค่บนโลกดิจิทัลเท่านั้น แต่หมายถึงการควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลทุกประเภท ทุกวิธีการ แม้แต่ในโลกออฟไลน์ด้วยนั่นเอง

PDPA กฎหมายฉบับนี้มีผลกระทบถึงใครบ้าง

ผู้ประกอบการธุรกิจทุกภาคส่วน และประชาชนทุกคน ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ทั้งหมด ในฝั่งธุรกิจเองถึงแม้จะบอกว่าตัวเองไม่ได้เก็บข้อมูลของลูกค้าเลย แต่ว่าการที่คุณมีข้อมูลพนักงานทั้งหมดอยู่ในมือ ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลส่วนบุคคล คุณก็มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้เช่นกัน ส่วนในด้านดิจิทัล เว็บไซต์ธุรกิจต่าง ๆ จะมีการฝังซอฟต์แวร์เล็ก ๆ ไว้ที่เราเรียกว่า “คุกกี้” (Cookie หรือ HTTP Cookie) คือ ข้อมูลขนาดเล็กที่ถูกบันทึกลงบนเว็บเบราว์เซอร์ของผู้เยี่ยมชมเว็บไซต์นั้น ๆ ทำให้เจ้าของเว็บไซต์ สามารถเก็บข้อมูลพฤติกรรมบางอย่างที่เว็บเบราว์เซอร์ของผู้ใช้งาน

ตัวอย่างเช่น

กิจกรรมที่ผู้ใช้งานเคยทำบนเว็บไซต์แห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการคลิก, การหยุดอ่านข้อมูลที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของเว็บไซต์ หรือข้อมูลแบบฟอร์มที่เคยกรอก เพื่อเจ้าของเว็บไซต์จะได้นำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ในการทำธุรกิจหรือปรับปรุงประสบการณ์บนเว็บไซต์ของผู้ใช้งานให้ดีขึ้น

ในปัจจุบันนี้หลายเว็บไซต์ก็ได้มี Popup ขึ้นมา เพื่อขอความยินยอมจากเราแล้ว บางครั้งบาง Popup ถ้าหากเราไม่กดยินยอม หรือไม่ Take Action อะไรเลย Popup นั้นก็จะขึ้นค้างไว้ ไม่ให้เราเข้าไปอ่านบทความหรือกดซื้อสินค้าได้เลย ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องกดยินยอมก่อน จึงจะสามารถทำสิ่งที่เราต้องการได้ อย่างไรก็ตาม เราก็สามารถเลือกได้ว่าจะให้เว็บไซต์นั้นเก็บข้อมูลส่วนไหนของเราไปบ้าง เช่น คุกกี้ที่นำไปใช้ทางการตลาด, คุกกี้ที่ยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลกับ Third Party ของธุรกิจนั้น ๆ เป็นต้น ซึ่งแต่ละเว็บไซต์ก็จะมีหน้าต่างและจุดประสงค์ของ Popup ที่แตกต่างกันไป เพราะฉะนั้นแล้ว ก่อนที่จะนำข้อมูลของใครก็ตามไปใช้ ทั้งออนไลน์หรือออฟไลน์ จึงจำเป็นที่จะต้องให้พวกเขารับทราบข้อตกลงและขอความยินยอมจากพวกเขา ก่อน รวมถึงมีการระบุวัตถุประสงค์หรือระยะเวลาที่จะนำข้อมูลของบุคคลนั้นไปใช้ด้วยว่านำไปใช้เพื่ออะไร และจะสิ้นสุดลงเมื่อไร เพื่อความเข้าใจตรงกันของทั้งสองฝ่าย และจะได้ไม่ผิดกฎหมาย PDPA ที่มีผลบังคับใช้อีกด้วย

โทษของบุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมาย PDPA จะมีโทษทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง

สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย PDPA จะมีบทลงโทษทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง ดังนี้

๑. โทษทางแพ่ง ผู้กระทำความผิดข้อมูลส่วนบุคคลต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าการดำเนินการนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ก็ตาม และศาลมีอำนาจสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพิ่มเติมได้สองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริง

๒. โทษทางอาญา กำหนดบทลงโทษทางอาญาไว้สำหรับความผิดร้ายแรง เช่น การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความละเอียดอ่อนโดยมิชอบ, ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นแล้วนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่นโดยมิชอบ ระวังโทษสูงสุดจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล กรรมการหรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบ ในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นอาจต้องร่วมรับผิดชอบในความผิดอาญาที่เกิดขึ้น

๓. โทษทางปกครอง กำหนดโทษปรับทางปกครองสำหรับการกระทำความผิดที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ไม่แจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบ, ขอความยินยอมโดยหลอกลวงเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล, ไม่แต่งตั้ง DPO หรือเจ้าหน้าที่ที่จะเข้ามาดูแลและให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมดในองค์กร ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลภายใน หรือข้อมูลภายนอก เป็นต้น โทษปรับทางปกครองสูงสุด ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

กรณีที่สามารถทำได้ ไม่ผิดกฎหมาย PDPA มีดังนี้

๑. การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัว ไม่ได้ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายหรืออับอายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การถ่ายภาพครอบครัว กลุ่มเพื่อน หรือถ่ายภาพติดผู้อื่นโดยไม่มีเจตนาก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกถ่าย การติดตั้งกล้อง CCTV ในบริเวณบ้าน รวมถึงการติดกล้องหน้ารถ เพื่อป้องกันอาชญากรรมหรือเพื่อใช้งานด้านความปลอดภัย

๒. การใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมไว้เฉพาะ เพื่อกิจกรรมสื่อสารมวลชน งานศิลปกรรม หรืองานวรรณกรรมอันเป็นไปตามจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพหรือประโยชน์สาธารณะเท่านั้น

๓. การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาคดี การบังคับคดี และการวางทรัพย์ รวมทั้งการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ฯลฯ

GDPR คืออะไร

ในวงการดิจิทัล หลาย ๆ คนอาจจะเคยได้ยินชื่อของ GDPR กันมาบ้างไม่มากนัก โดยเฉพาะ GDPR ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ควรมองข้าม กฎหมาย GDPR (General Data Protection Regulation) หรือกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในสหภาพยุโรป GDPR ย่อมาจาก General Data Protection Regulation ๒๐๑๖/๖๗๙ คือข้อบังคับในกฎหมายของสหภาพยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล ความเป็นส่วนตัว และเขตเศรษฐกิจในยุโรป นอกจากนี้ยังระบุถึงการถ่ายโอนข้อมูลส่วนบุคคลนอกเขตยุโรป EU และเขตเศรษฐกิจในยุโรป EEA อีกด้วย เพื่อตอบรับกระแสของการใช้อินเทอร์เน็ต อย่างธุรกิจ E-commerce การโฆษณาและ Digital Marketing เป้าหมายของ GDPR คือการปกป้องพลเมืองของสหภาพยุโรปทั้งหมดจากการโดนละเมิดความเป็นส่วนตัว และที่สำคัญ GDPR สามารถบังคับใช้ในประเทศไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะในกรณีที่มีการแลกเปลี่ยน รับส่งข้อมูลระหว่างไทยกับประเทศในสหภาพยุโรป เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้งาน เป็นต้น

PDPA และ GDPR ต่างกันอย่างไร

กฎหมายทั้งสองนี้ มีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไรบ้าง สรุปแบบง่าย ๆ คือ

- PDPA เป็นกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลบุคคลที่ใช้ในประเทศไทย
- GDPR เป็นกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ใช้ในฝั่งยุโรป

PDPA จะทำการรวบรวมการใช้และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลโดยองค์กรในรูปแบบที่คำนึงถึงสิทธิของบุคคล และความต้องการขององค์กรในการรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ที่ผู้มีเหตุผลจะพิจารณาความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์

GDPR มีมาตรการการรักษาความปลอดภัยเฉพาะสำหรับผู้ควบคุมข้อมูลที่จะนำมาใช้ รวมถึงการเข้ารหัสการรักษาความลับและการทดสอบระบบ ส่วนพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA) นั้นมีข้อกำหนดที่น้อยกว่ามาก โดยจะมอบภาระหน้าที่โดยทั่วไปให้ผู้ควบคุมข้อมูลประมวลผลเพื่อดำเนินการตามมาตรการรักษาความปลอดภัย

PDPA และ GDPR นำไปใช้กับใครบ้าง

GDPR นำไปใช้กับองค์กรใด ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายในและภายนอกสหภาพยุโรป トラバ ใดที่องค์กรนำเสนอสินค้าหรือบริการให้กับบุคคลในสหภาพยุโรป /ตรวจสอบพฤติกรรมภายใน สหภาพยุโรป และดำเนินการและเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่อาศัยอยู่ในสหภาพยุโรป โดยไม่คำนึงถึงที่ตั้งขององค์กร บทลงโทษ ข้อกำหนดของ GDPR กำหนดโทษปรับต่อบริษัทผู้กระทำ ผิดหรือฝ่าฝืนสูงสุดถึง ๒๐ ล้านยูโร (๗๔๐ ล้านบาท) หรือ ๔% ของรายได้ทั่วโลกจากปีก่อนหน้านั้น ขึ้นกับว่ายอดใดจะมากกว่า ก็จะใช้ตัวเลขนั้น

PDPA ทั้งองค์กรที่อยู่ในประเทศไทย หรืออยู่นอกประเทศไทย แต่มีการเสนอขายสินค้าให้กับลูกค้าในประเทศไทย มีการโอนถ่ายข้อมูลหรือเฝ้าติดตามพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทย บทลงโทษ เป็นกฎหมายที่ทั้งบุคคลและนิติบุคคลในประเทศไทยต้องปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนจะมีโทษปรับสูงสุด ๕ ล้านบาท จำคุกสูงสุด ๑ ปี และต้องจ่ายค่าเสียหายตามจริง ในขณะที่กรรมการของนิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย

ตัวอย่าง เช่น Facebook เป็นบริษัทที่ไม่ได้จดทะเบียนอยู่ในประเทศไทย แต่เมื่อมีผู้ใช้ชาวไทยไปใช้งาน Facebook ก็ต้องเคารพกฎหมาย PDPA เหมือนกัน เพราะว่าเขาได้รับ “ข้อมูล” ของคนไทยไป แต่กลับกัน ถ้าเป็นบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย แต่ว่ามีผู้ใช้งานชาวยุโรปมาใช้ บริษัทก็ต้องศึกษาและเคารพกฎหมาย GDPR ด้วยเหมือนกัน นอกจากนั้น ในแง่ของการทำธุรกิจระหว่างประเทศ ถ้าเกิดว่าในประเทศไทยไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลบุคคลบางบริษัทต่างประเทศ เขาก็ไม่กล้าส่งข้อมูลมาให้เราเพราะเขาอาจกลัวว่าข้อมูลของเขาจะไม่ได้รับการปกป้อง ไม่มีอะไรคุ้มครอง กลัวไม่ปลอดภัย อาจทำให้เราเสียโอกาสในการทำธุรกิจตรงนี้ไปได้เช่นกัน ดังนั้นแล้ว ถ้าเกิดว่าทำธุรกิจใด ๆ ก็ตามที่ต้องรับข้อมูลของชาวต่างชาติ ต้องศึกษาข้อกำหนดของประเศนั้น ๆ ด้วย และถ้าเกิดว่าได้ละเมิดกฎหมายนั้น ก็ต้องไปปรับโทษตามบทลงโทษของกฎหมายเขาเช่นกัน ซึ่งกฎหมายก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและไม่ควรละเลยแม้แต่น้อย แต่ควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

เปรียบเทียบกฎหมาย PDPA ของ ๓ ประเทศในเอเชีย แต่ละประเทศมีข้อกำหนดแตกต่างกันอย่างไร

เมื่อพูดถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากฝั่งของ EU ที่มีการออกกฎหมาย GDPR เพื่อคุ้มครองข้อมูลความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของประชาชนแล้ว ทางฝั่งในประเทศแถบเอเชีย ก็ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในประเทศญี่ปุ่น สิงคโปร์ หรือแม้กระทั่งในประเทศไทยก็มีการออกกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลหรือ PDPA ขึ้นมา ดังนี้

ประเทศญี่ปุ่น

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศญี่ปุ่น หรือที่เรียกว่า Act on the Protection of Personal Information: APPI ที่บังคับใช้กับผู้ประกอบธุรกิจทั้งหมดที่มีการเก็บข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่ง APPI ของญี่ปุ่นนั้นประกาศใช้โดยทั่วไปในปี ๒๕๔๖ และประกาศใช้อย่างเต็มรูปแบบทุกภาคส่วนในปี ๒๕๔๘ อีกทั้งในปี ๒๕๖๒ ทาง EU ก็ได้ทำการรับรองมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลกับประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย ทำให้สามารถถ่ายโอนข้อมูลส่วนตัวระหว่างสองเขตเศรษฐกิจได้อย่างอิสระ บนพื้นฐานของการรับประกันความคุ้มครองข้อมูล ซึ่งการรับรองมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลระหว่าง EU กับญี่ปุ่นก็จะช่วยให้มาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของญี่ปุ่นมีระดับสูงขึ้น และช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการทำธุรกิจ ให้สามารถขยายเข้าไปยังฝั่ง EU ได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ข้อกำหนดที่น่าสนใจของ APPI

- มีมาตรการป้องกันไม่ให้อาสาสมัครระบุตัวตนได้
- ข้อมูลส่วนบุคคลทุกประเภทจะต้องได้รับการคุ้มครอง โดยเจ้าของข้อมูลมีสิทธิในการตรวจสอบ การแก้ไขข้อมูล การไม่ยินยอมให้ประมวลผล เป็นต้น
- มีการคุ้มครองข้อมูลละเอียดอ่อน (sensitive data) ซึ่งเป็นข้อมูลได้รับการคุ้มครองพิเศษ

ประเทศสิงคโปร์

สำหรับประเทศอย่างประเทศสิงคโปร์นั้น ได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือ Personal Data Protection Act: PDPA เช่นเดียวกับของประเทศไทย ซึ่งที่นี่ประกาศใช้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และมีการบังคับใช้อย่างเต็มรูปแบบในปี ๒๕๕๖ โดยมีระยะเวลาเตรียมความพร้อมถึง ๑๘ เดือนด้วยกัน โดยระหว่างนั้นได้มีการจัดอบรม เผยแพร่ความรู้ เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับภาคเอกชนและประชาชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีเกี่ยวกับข้อดีของ PDPA ที่จะมีผลบังคับใช้ภายในประเทศ นอกจากนี้ ประเทศสิงคโปร์ยังมีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสิงคโปร์ หรือ PDPC ซึ่งถือเป็นอีกหนึ่งข้อดีของการนำ PDPA เข้ามาบังคับใช้ โดย PDPC จะเข้ามามีบทบาทในเรื่องการให้คำปรึกษา รวมถึงให้ความช่วยเหลือตามที่กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้ระบุเอาไว้ นอกจากนี้ยังจะเป็นการช่วยสร้างความตระหนักให้เห็นถึงความสำคัญของข้อมูลส่วนบุคคลและการปกป้องข้อมูลเหล่านั้นอย่างเต็มรูปแบบ

ข้อกำหนดที่น่าสนใจของ APPI

- เป็นการบังคับใช้เฉพาะภาคเอกชนเท่านั้น
- การขอความยินยอม ในการจัดเก็บ ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล จะเป็นการขอความยินยอมเฉพาะจุดประสงค์และความยินยอม เฉพาะที่เจ้าของข้อมูลให้การอนุญาต
- การความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องคำนึงถึงความต้องการในการปกป้องความเป็นส่วนตัวของบุคคลและความต้องการขององค์กรในการนำข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย
- ให้ความคุ้มครองข้อมูลทั้งที่มีการจัดเก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์และไม่ใช่อิเล็กทรอนิกส์

ประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยนั้น การดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเริ่มต้นมานานกว่า ๒๐ ปี ซึ่งปรากฏให้เห็นตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ มีการร่างกฎหมายขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และกลับมาอีกครั้งในช่วงปี ๒๕๕๘ ก็ได้มีการเสนอเข้าที่ประชุม ส่งผลให้ตอนนี้ ประเทศไทยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือ Personal Data Protection Act: PDPA ในปี ๒๕๖๒ และจะมีการประกาศใช้อย่างเต็มรูปแบบในปี ๒๕๖๕ ซึ่งจะให้ความคุ้มครองครอบคลุมทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งข้อดีของ PDPA ในประเทศไทย นั้นจะช่วยปกป้องข้อมูลของผู้ใช้งานให้มีความปลอดภัย ไม่ทำให้

ข้อมูลหลุดออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาต อีกทั้งยังช่วยเพิ่มขีดจำกัดในการทำธุรกิจระหว่างภาคเอกชนด้วยกันเอง รวมถึงภาคประชาชน จะได้เกิดความมั่นใจในการให้ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อนำไปใช้งาน เป็นต้น

ข้อกำหนดที่น่าสนใจของ APPI

- ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลที่ทำให้สามารถระบุตัวตนของบุคคลนั้น ๆ ได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมไปถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว ให้ปลอดภัยอยู่เสมอ
- ให้ความคุ้มครองข้อมูลทั้งที่มีการจัดเก็บในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์และไม่ใช่อิเล็กทรอนิกส์
- เจ้าของข้อมูลสามารถขอเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล แก้ไขข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน และถอนความยินยอมได้ตลอดเวลา ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีของ PDPA ประเทศไทย
- มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คอยให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และประสานงานกับองค์กรเป็นหลัก

ยกเว้นให้กับเรื่องอะไรบ้าง ที่ไม่ต้องขอความยินยอมในการเก็บข้อมูล

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล บทบัญญัติเกี่ยวกับหลักการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมาย PDPA ในมาตรา ๒๔ ซึ่งมีหลักการเกี่ยวกับเรื่องความยินยอม การป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต การปฏิบัติตามสัญญา ประโยชน์สาธารณะ ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย การดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารประวัติศาสตร์ วิจัย สถิติ โดยกรณีต่าง ๆ ที่ข้อมูลจะถูกเก็บรวบรวมจากเจ้าของ โดยไม่ต้องขอความยินยอมมีดังนี้

- กรณีป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพของเจ้าของข้อมูล หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะ เช่น ป้องกันโรคระบาด ผู้ควบคุมสามารถประมวลผล (เก็บรวบรวม ใช้ เปิดเผย) ข้อมูลส่วนบุคคลได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอม

- การปฏิบัติตามสัญญา ไม่ต้องขอความยินยอม

- ปฏิบัติภารกิจของรัฐ ตามมาตรา ๒๔ (๔) หากจำเป็นต่อการดำเนินการกิจของรัฐ เพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นการใช้อำนาจอรัฐ การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อการนั้น ไม่ต้องขอความยินยอม อย่างไรก็ตาม แม้ไม่ต้องขอความยินยอม แต่ผู้ควบคุมยังคงมีหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล และคำนึงถึงความได้สัดส่วนความจำเป็นในการใช้ข้อมูล และผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูล

- ปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่ต้องขอความยินยอม มาตรา ๒๔ (๖) จำเป็นสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ควบคุมตามกฎหมายที่กำหนด โดยเป็นหน้าที่ตามกฎหมายแห่งกฎหมาย และหน้าที่ตามคำสั่งของหน่วยงานรัฐที่มีอำนาจ เช่น เก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยเงินเดือนของลูกจ้างเพื่อส่งให้สำนักงานประกันสังคม ร้านค้าที่ให้บริการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไวไฟ เก็บรวบรวมข้อมูลจราจรตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ฯ

สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตาม GDPR และ PDPA

๑. สิทธิได้รับการแจ้งให้ทราบ (Right to be informed)
๒. สิทธิขอเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (Right of access)
๓. สิทธิในการขอให้โอนข้อมูลส่วนบุคคล (Right to data portability)
๔. สิทธิคัดค้านการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล (Right to object)
๕. สิทธิขอถอนความยินยอม (Right to withdraw consent)
๖. สิทธิขอให้ลบหรือทำลาย หรือทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคล (Right to erasure/right to be forgotten)
๗. สิทธิขอให้ระงับการใช้ข้อมูล (Right to restrict processing)
๘. สิทธิในการขอให้แก้ไขข้อมูลส่วนบุคคล (Right of rectification)
๙. สิทธิในการร้องเรียน (Right to complaint)

ประเด็นที่อาจเข้าใจผิดเกี่ยวกับ PDPA

การถ่ายรูป-ถ่ายคลิป ดึงภาพคนอื่นโดยเจ้าตัวไม่ยินยอมจะผิด PDPA

กรณีการถ่ายรูป-ถ่ายคลิป โดยติดบุคคลอื่นโดยผู้ถ่ายรูปถ่ายคลิปไม่เจตนา และการถ่ายรูปถ่ายคลิبدังกล่าวไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายกับผู้ถูกถ่าย สามารถทำได้ หากเป็น การใช้เพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัว

ถ้านำคลิป หรือรูปถ่ายที่ติดคนอื่นไปโพสต์ในโซเชียลมีเดีย โดยบุคคลอื่นไม่ยินยอมจะผิด PDPA

สามารถโพสต์ได้ หากใช้เพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัว ไม่ใช่แสวงหากำไรทางการค้า และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ติดกล้องวงจรปิดแล้วไม่มีป้ายแจ้งเตือนผิด PDPA

การติดกล้องวงจรปิด ภายในบ้าน ไม่จำเป็นต้องมีป้ายแจ้งเตือน หากเพื่อป้องกันอาชญากรรม และรักษาความปลอดภัยกับตัวเจ้าของบ้าน

การติด CCTV เพื่อ

๑. เพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัว
 - ได้รับการยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ (ม.๔ (๑))
 - ผู้ติดตั้ง CCTV สามารถประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้ โดยไม่ต้องพิจารณาถึงฐานในการประมวลผลตามกฎหมายแต่อย่างใด
 - แต่ทั้งนี้ ผู้ติดตั้งจะต้องใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างแท้จริงเท่านั้น เช่น ไม่ติดตั้งกล้อง CCTV ให้ถ่ายนอกเหนือบริเวณที่อยู่อาศัยของตนเอง

๒. เพื่อประโยชน์ของหน่วยงาน ร้านค้า หรือองค์กรต่าง ๆ

- การใช้กล้อง CCTV เพื่อรักษาความปลอดภัยของบุคคลหรือทรัพย์สิน และไม่ใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตน จึงอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลฯ
- ผู้ใช้กล้อง CCTV ในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล จึงต้องมีฐานทางกฎหมายมารองรับการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล และดำเนินการให้สอดคล้องกับฐานทางกฎหมายนั้น

กล้องวงจรปิด CCTV เกี่ยวกับ PDPA อย่างไร

๑. กล้องวงจรปิด CCTV คือ ข้อมูลที่ถูกบันทึกไว้เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถูกบันทึกภาพ ทำให้ผู้ใช้กล้อง CCTV จำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย PDPA
๒. กล้องวงจรปิด CCTV มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยด้วยการจับภาพเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งในส่วนของภาพของบุคคลที่ถูกถ่ายนั้น ถือว่าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลในรูปของข้อมูลทางชีวภาพที่ PDPA หรือ พ.ร.บ. ข้อมูลส่วนบุคคลคุ้มครอง จึงจำเป็นต้องขออนุญาตบุคคลอื่นก่อนถ่าย สามารถขอความยินยอมได้โดยอัตโนมัติจากการติดประกาศหรือสติ๊กเกอร์ที่แจ้งให้บุคคลที่จะเข้ามาในสถานที่ทราบว่ามีกล้องบันทึกและติดตั้งกล้องวงจรปิด CCTV

ฐานกฎหมายของการใช้กล้อง CCTV มีอะไรบ้าง

- ฐานที่รองรับความจำเป็นในการใช้กล้อง CCTV ในหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ นั้น คือ ฐานประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย (Legitimate interest)
- ต้องมีการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ที่จะได้รับกับผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจเกิดขึ้น
 - หากประโยชน์ที่ได้มากกว่าผลกระทบที่จะเกิด ผู้ควบคุมข้อมูลจึงสามารถใช้ฐานนี้ในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้
- ผู้ใช้กล้อง CCTV ในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลมีหน้าที่ ดังนี้
- แสดงให้เห็นว่าการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเป็นไปเพื่อผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของตน
 - ผลประโยชน์นั้นมีความสำคัญไม่น้อยกว่าสิทธิพื้นฐานของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ใช้กล้อง CCTV แบบไหนละเมิด PDPA

ตัวอย่าง ๑

ธนาคาร B ทำการติดตั้งกล้อง CCTV ในบริเวณตู้ ATM หน้าธนาคาร เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับผู้ใช้บริการและป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยธนาคารได้ติดป้ายแจ้งผู้ใช้บริการอย่างชัดเจนว่ามีการบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลด้วยกล้อง CCTV ธนาคารในฐานะผู้

ควบคุมข้อมูลสามารถใช้ฐานประโยชน์โดยชอบธรรมในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้ โดยที่ธนาคารไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ตัวอย่าง ๒

โรงงานอุตสาหกรรม A ทำการติดตั้งกล้อง CCTV ในบริเวณตู้ ATM หน้าโรงงาน เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับผู้ใช้บริการและป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น แต่มุมกล้องมีรัศมียาวไปถึงทางเดินถนนสาธารณะและอาคารฝั่งตรงข้าม กรณีนี้การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการกระทำที่เกินความจำเป็นและเป็นวิธีที่ไม่สมเหตุสมผล

– หากชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้ควบคุมข้อมูล และผลกระทบต่อสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลที่ถูกบันทึกภาพมีน้ำหนักมากกว่า

– ดังนั้น ผู้ควบคุมข้อมูลจึงไม่สามารถอ้างฐานประโยชน์โดยชอบธรรมเพื่อประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลได้

โพสต์วิดีโอจากกล้องหน้ารถได้หรือไม่

การบันทึกภาพจากกล้องหน้ารถสามารถทำได้ เพราะมีไว้เพื่อบันทึกหลักฐานในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์สุดวิสัย สามารถนำภาพเหล่านั้นไปใช้เป็นหลักฐานในทางกฎหมายได้ แม้มีบุคคลอื่นติดมาด้วย ตราบเท่าที่ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลต้องให้ความยินยอมทุกครั้งก่อนนำข้อมูลไปใช้หรือไม่

ไม่จำเป็นต้องขอความยินยอม หากการใช้ข้อมูลดังกล่าว

- เป็นการทำตามสัญญา
- เป็นการใช้ที่มีกฎหมายให้อำนาจ
- เป็นการใช้เพื่อรักษาชีวิตและ/หรือร่างกายของบุคคล
- เป็นการใช้เพื่อการค้นคว้าวิจัยทางสถิติ
- เป็นการใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะ
- เป็นการใช้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ หรือสิทธิของตนเอง

ทั้งนี้ หลักการข้างต้น อาจเปลี่ยนแปลงตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นกรณี ๆ ไป พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มาตรา ๔ (๑) การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ทำการเก็บข้อมูลเพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้น เท่านั้น

สรุป

ในยุคที่ข้อมูลข่าวสารมีความสำคัญประกอบกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศอาจทำให้การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลทำได้โดยง่าย ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูล การให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นเรื่องสำคัญ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นกฎหมายที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการคุ้มครองสิทธิแก่พลเมือง ในอีกด้านหนึ่งกฎหมายดังกล่าว ยังมุ่งใจให้ประเทศที่ตระหนักต่อการคุกคามสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลกล้าที่จะถ่ายโอนข้อมูลความรู้ เทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาในประเทศ ทั้งนี้ การให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย หลักการบันทึกจึงเป็นหลักที่สร้างกลไกในการตรวจสอบถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลให้เป็นไปตามกฎหมาย ทำให้การคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม การจัดทำบันทึกมาพร้อมภาระค่าใช้จ่ายจำนวนมาก กระทบต่อผู้ประกอบการ โดยเฉพาะกิจการที่มีขนาดเล็กการบัญญัติกฎหมายจึงควรชัดเจน แนวนอน และลดการตีความให้น้อยที่สุด

บรรณานุกรม

thaimobilecenter.com, ๒๕๖๕, กฎหมาย PDPA คืออะไร? ถ่ายรูป-คลิป-ไลฟ์
 ยังไงไม่ให้ผิด ข้อเท็จจริงที่ควรรู้ เริ่มบังคับใช้ 1 มิถุนายนนี้, จากเว็บไซต์
<https://www.thaimobilecenter.com/content/what-is-pdpa.asp>
 สืบค้นเมื่อ วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕.

กลุ่มงานนิติการ สำนักอำนวยการ, เอกสารประกอบการเข้าร่วมอบรมหลักสูตร
 พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ : กระบวนการและแนวปฏิบัติ รุ่นที่
 ๒๐ จัดโดย สมาคมรัฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากเว็บไซต์
<https://www.hrdi.or.th/InternalRules/Detail/๑๕๒๙> สืบค้นเมื่อ วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕.

ธรรมนิติ, ๒๕๖๕, ติด CCTV อย่างไร? ไม่ให้ผิด PDPA, จากเว็บไซต์
https://www.dharmniti.co.th/pdpa_cctv/ สืบค้นเมื่อ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๕.

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒, จากเว็บไซต์
http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/๒๕๖๒/A/๐๖๙/T_๐๐๕๒.PDF?fbclid=IwARoLskTm๙VF๔๘hsUcXw๗L๓๑dLFnfSH๘DTeWi๔OOKkM๘u๘-๑y-XrkbkW๖CL๔ สืบค้นเมื่อ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๕.